

[Bertel Haarder]

nerne. Hvis man regner ud, hvad det vil give for forskellige grupper, så bliver resultatet nøjagtig det samme. Så opnår man det, man vil, og det er jo betydeligt enklere end at skulle have socialkontoret til at sidde og kontrollere, hvordan børnene egentlig bliver passet, og have en til at gå ud og se, om forældrene i virkeligheden har sneget sig til at klare det på en eller anden måde. Det, som forslagsstillerne vil, tror jeg de kan opnå på den måde, som vi her har lagt op til, og som vi muligvis kommer med forslag om, hvis debatten her viser, at der er grobund for det, nemlig at hæve småbørnstilskuddene og at sætte forældrebetalingen på institutionerne i vejret, især for de højere indkomster.

Det er i dag sådan, at folk med højere indkomster, ligegyldigt hvor høje de er, kun betaler en fjerdedel af, hvad den offentlige børnepasning koster. Så lav er forældrebetalingen. Hvis man sætter småbørnstilskuddene op, så kan man i hvert fald roligt sige til dem, der benytter institutionerne, at så skal de bruge den stigning til at betale noget mere for institutionspladsen. Det er der ikke noget urimeligt i.

Jeg ved godt, at hvis man laver den omlægning, så kommer man til at give højere småbørnstilskud også til dem, der under alle omstændigheder ville have passet børnene hjemme, og at der derved fremkommer en merudgift eller en forringelse for dem, der hidtil har benyttet institutionspasning. Men det kunne klares, dels ved at man eventuelt accepterede en mindre merudgift, og dels ved at de højere indkomster kunne få lov til at betale noget mere for en plads på institutionerne.

Der er altså vældig god grund til at sætte dette område under debat, og det synes jeg forslagsstillerne fortjener tak for. Vi har, som jeg har nævnt, faktisk selv opereret med det i to år i forbindelse med vores familiepolitiske arbejde. Jeg har nævnt, hvad vi er nået frem til. Jeg tror egentlig, vi i vidt omfang er enige. Så kan det jo være, vi skal mødes her igen omkring et andet forslag, der griber det an fra en lidt anden vinkel.

Til slut vil jeg blot sige om dette med arbejdsmarkedet, at det var egentlig lidt bedrøveligt at høre socialministeren betragte arbejdsmarkedet som et sted, hvor der slet ikke er noget at gøre ved nogen ting. Vi må acceptere alt, fuldstændig som det er, f. eks. at

det kan være svært at komme tilbage til sit job, hvis man har været væk fra det et års tid. Ja men disse ting er vi da ikke uden midler imod, og en socialminister, der har en kollega, der er arbejdsminister – som hun vel snakker med en gang imellem – er da ikke uden midler i det spørgsmål. Det er vel et spørgsmål om at gøre arbejdsmarkedet mere fleksibelt. Det ved jeg godt socialdemokratiet aldrig vil være med til, fordi det er organisationernes sag, siger man. Men vi er her jo for ligesom at prøve at få en helhedsinteresse varetaget midt i vort organiserede samfund, og hvis der er et problem i så henseende, så lad os få en debat om det her. Lad os få henstillet til arbejdsmarkedets parter, at man behandler disse kvinder – det er jo især kvinder – bedre, når de kommer tilbage efter en længere barselorlov. For det kan man jo gøre noget ved på både den ene og den anden og den tredje måde. Her er vi ikke uden midler.

Til allersidst vil jeg blot minde om, at vi jo flere gange har foreslået bedre adgang til deltidsbeskæftigelse her i landet. Det er specielt henvendt til småbørnsforældre, som eventuelt på skift kan klare tingene selv. Det er i det hele taget en mellemløsning, som virkelig bør overvejes. Når venstre ikke har genfremsat det forslag, skyldes det, at arbejdsministeren svarede forholdsvis positivt på et spørgsmål fra mig for nylig, hvor han sagde, at han ville nedsætte et udvalg og ville se på sagen. Vi går ud fra, at der kommer noget ud af den sag, ellers møder vi frem med den igen. Det er vel næsten det bedste, vi kan gøre for småbørnene, nemlig at få arbejdsmarkedet tøet op på det felt.

Karen Thurøe Hansen (KF):

De to beslutningsforslag og de to lovforslag, som vi behandler under ét her, har jo et gennemgående tema, selv om overskrifterne på lovforslagene og beslutningsforslagene er vidt forskellige.

SFs beslutningsforslag nr. B 9 er jo en genfremsættelse fra sidste samling om udvidet barselorlov. Vi behandlede det her i tinget den 27. maj, og jeg vil gerne henvise til min ordførertale ved den lejlighed. Man kan læse den i Folketingstidende 1976–77, 2. samling, sp. 5134.

Jeg må fra sidste ordførertale specielt fremhæve den uro, som det vil give på ar-